

Հրեման անոթ անօգնական հարկանէր,
Հայէր և ոչ զոք տեսանէր իւր ըզհետս:

Գուժ պարմանեաց անկաւ ի սիրտ երկոցուն,
Խորախոյս ընդ հոյս տրեաց բարձեալ դիմեցին
Յօժարք բեռնըն գոլ հաղորդօց Յիսուսի:

Նախանձելիք, բիւր երանհաց արժանիք-
Ձի ընդառաւ էլի՞ք զըւարթօք դուք նըմին,
Յորժամ նուզին գայցն ընդ մայրս Խաչիւ:

Ի՜նչ Հ. Եր. ՀԻՐԵՄԻԱՅ ԱՐՔԵՊՈՍ. ՇԻՐԱԿԱՅ
1876 յուլիս 4

ՄԱՆԿԱՌԵԹԵԱՆ ԱՂԹԻՒՐ

Դու ինձ համար, ո՞չ ինչքան
Սիրուն էիր, երբ ըզքեզ
Ժողկտնէրով մայրսեան,
Կ'ողջունէի սրտակէզ:

Ես կայրիկդ տալը գով
Կը հանգչէի օտթ ժամուն,
Ու դուն անմեղ երազով
Կ'որորէիր գիտ ժպտուն:

Ձինջ, մշտաբուռ ակո՞հ հօգուտս
Էր հանելի անպայման
Ինչպէս նըշոյլ մ'աղօտ լոյս
Անտամանին բարութեան,

Ուսկից ամէն ինչ կ'ելլէ
Եւ ինք հարուստ կը մընայ.
Ուսկից՝ ինչ որ կայ և է
Միշտ կեանք, ոգի կը ստանայ:

Առուիդ քով ծառ ու ծաղիկն
Ինձ սէր, հեշտանք կու տային,
Ու թըրթըռուն թիթեռնիկն՝
Ոսկեթև յոյս իմ կեանքին:

Հովտի երեքին ի երբան
Կու գայի ջուրդ ըմպելու
Մրմունջիդ հետ գուգամայն.
Համա նման էինք իրարու..

Ես քու ակիդ մէջ ամբիծ
Յոյսի կոկոն շնորհագիւղ,
Դուն բիրիս մէջ անթխսիծ
Ջերդ աղամանդ մը չըքեղ..:

Դու միշտ հոյն ջինջ բերիղն էս,
Ես արդ ծաղիկ եմ թառամ
Նովէն խըլուած, կու գամ քեզ
Յիշէ.. ընկերդ մանկութեան...

Աղբիւր, կու գամ քեզ կրկին
Կորուսած գեղս ողբալու,
Ինչպէս լալկան այս ուռին
Յանքոժական ողբերգու:

Հ. ԵՂԱ ՓԵՏԻԿԱՆ

ՆԻԲԵԼՈՒՆԳՆԵՐՈՒՆ ԵՐԳԸ

(Հար. տես Բազմ. 1925, էջ 176)

Արքայն Գունթեր զընաց Սիգֆրիդը գտնել:
Ասպնջականն արքայական ու մարդիկն
Ընդունեցին ստարականն՝ անթերի
Ազնւութեամբ եւ մեծարոյ յարգանօք:
Շնորհալի տէրը ծըռեցաւ՝ տեսնելով
Անոնց իրեն ուղղած չքնաղ ողջոյններն:

« Ազնիւ Սիգֆրիդ, ըսաւ իսկոյն թագաւորն,
Հիացումի մէջ մընացի՛ լըսելով
Որ դուք մինչեւ հոս՝ մեր երկիրն էք եկեր:
Ի՞նչ փնտռելու համար եկեր էք դուք Վորմս՝
Հռենոսի վրայ: Տուաւ արքային պատասխան
Ոտարականն. « Ինչո՞ւ ձեռն ծածկէի:
Իմ հայրենի երկրիս մէջ ինձ պատմեցին
Թէ հոս ձեր ուտ կը գտնուին (ուզեցի
Ապահովուիլ) խիզախագոյն մարտիկներն
Որ ունեցած ըլլայ երբեք թագաւոր:
Ես այս մասին շատ զըրոյցներ լըսեցի.
Ահա ասոր համար եկայ մինչեւ հոս:
Ձեր քաջութեան համար ալ ես լըսեցի
Հատ բան. երբեք աւելի քաջ թագաւոր
Տեսնուած չէ կ'ըսեն. ամէն երկրի մէջ
Հատ կը խօսին մարդիկ անոր նըկատմամբ:
Արդ, ես բնաւ մեկնելու միտք՝ կամք չունիմ՝
Մինչեւ որ ձեր քաջութեան փորձը չառնեմ:
Ես ալ մարտիկ մըն եմ եւ թագ պիտի կրեմ:
Պիտ՝ ուզէի այնպէս ընել՝ որ վըրաս
Երբ խօսէին՝ ըսէին. ան իրաւամբ
Ունի մարդեր ու պետութիւն: Որ զի 'լլամ՝
Արժանի՝ աչք եմ տուր կեանք ու պատիւ:
Արդ դուք ըլլա՞ք իսկ հզօր այնքան՝ որքան
Ինձ ըսուեցաւ, ամենեւին հոգըս չէ:
Աս առթէ իսկ մէկուն հաճոյք՝ նեղութիւն,
Ինչ որ ունիք՝ կ'ուզեմ խըլիլ ես ձեռն,
Գիւղ թէ քաղաք, եւ նըսանէլ ձեռքիս տակ:»

Ձարմաղաւ ծաղ արքայն, եւ հետն իր մար-
նըր Սիգֆրիդի խօսքերն անուք լըսեցին, [դերն
Եւ զի կ'ուզէր իրենց երկիրն ապշուպել:
Իր մարտիկները սոսկալի բարկացան:
« Ի՞նչպէս, ըսաւ արքայն Սիգֆրիդ դիւցազին,
Արժանացալ կորսնցնելու՝ բռնութեամբ
Ոտար մարդու մը պետութիւնը՝ զոր հայրս
Երկայն ատեն կառավարեց պատիւով.
Պիտի ցուցնենք ձեզ ի վընաս որ մենք ալ
Ասպետութեան կը տանինք փոյժ ու խընամ:»